

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžsk/40/2017
Identifikačné číslo spisu: 1016200587
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1016200587.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Ľ. A., bytom P. XXXX/XX, Š., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska 8, Bratislava, o správnej žalobe v sociálnych veciach, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Sa/11/2016 zo dňa 21. apríla 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalobcovi priznáva právo na úplnú náhradu trov kasačného konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

1. Žalovaný rozhodnutím č. UPS/US1/SSOPHNSSD/SOC/2016/1677-0003 Km zo dňa 27.1.2016 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, odbor sociálnych vecí a rodiny, pracovisko Šaľa (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. NZ4/SV&R/SOC/2015/66007-0016 zo dňa 25.11.2015, ktorým tento podľa § 30 ods. 1 písm. d) zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) zastavil konanie vo veci posúdenia nároku na pomoc v hmotnej núdzi z dôvodu, že žalobca napriek výzve s poučením o následkoch jej nerešpektovania, ktorá mu bola doručená náhradným doručením v zmysle § 24 ods. 2 správneho poriadku, v stanovenej lehote 8 dní nedoplnil svoju žiadosť o pomoc v hmotnej núdzi zo dňa 20.8.2015 potvrdením zamestnávateľa so sídlom v Rakúsku o jeho čistom príjme za obdobie od 1.7. do 31.7.2015 s vyznačením dátumu výplaty a rozhodnutie Sociálnej poisťovne o priznaní alebo nepriznaní dávky v nezamestnanosti, resp. potvrdenie Sociálnej poisťovne o podaní žiadosti o priznanie dávky v nezamestnanosti.

2. Vo včas podanej správnej žalobe v sociálnych veciach podľa § 199 a nasl. zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) žalobca namietal nezrozumiteľnosť rozhodnutia, v ktorom sa žalovaný nevyjadril ku všetkým jeho odvolacím námietkam. Najmä uviedol, že fikciu doručenia výzvy nebolo možné uplatniť pre pochybenie pri doručovaní

spočívajúce v tom, že pri prvom pokuse o doručenie mu poštou nebol oznámený dátum a čas nasledujúceho pokusu o doručenie, ale uloženie zásielky s dobou uloženia na pošte 18 dní. Žalovaný napriek tomu považoval za preukázané, že doručovanie bolo vykonané v súlade s poštovými podmienkami a § 24 ods. 2 správneho poriadku, a že úrad mohol fikciu doručenia podľa § 24 uplatniť. Prvostupňový správny orgán sa v tejto súvislosti v rozhodnutí zo dňa 29.12.2015 o zamietnutí jeho žiadosti o odpustenie lehoty odvolával na nešpecifikované vyjadrenie pošty a žalovaný vo svojom rozhodnutí na list pošty, hoci jediné vyjadrenie pošty zaevidované v spise bolo úradu doručené až 31.12.2015. Podľa názoru žalobcu jeho žiadosť obsahovala všetky údaje požadované v § 19 ods. 2 zák. o pomoci v hmotnej núdzi, vrátane údajov o nárokoch a príjmoch, ktoré vyjadril vyhláseniami, že si neuplatnil žiadne nároky a od 1.8.2015 nemá žiadne príjmy. Pokiaľ si úrad potreboval overiť ďalšie skutočnosti, mohol uplatniť ust. § 28 ods. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotnej núdzi a vyzvať ho na predloženie ďalších dokladov. Žalovaný sa jeho námietkou týkajúcou sa použitia nesprávnej právnej normy a označenia žiadosti za neúplnú nezaoberal, preto jeho postup považuje za nezákonný.

3. Nakoľko nárok na dávku v nezamestnanosti mu za 6 mesiacov platenia poistného rakúskym zamestnávateľom nemohol vzniknúť, o čom mal úrad vedomosť, považuje vyžadovanie rozhodnutia alebo potvrdenia Sociálnej poisťovne za nedôvodné, pričom v prípade potreby si úrad dobu platenia poistenia v nezamestnanosti mohol overiť v zahraničnej partnerskej organizácii prostredníctvom formulára UI/E301, prípadne si tento doklad vyžiadať od neho, čo úradu sám ponúkol. Žalovaný sa nezaoberal ani jeho tvrdením, že v čase podania žiadosti nemohol požiadať Sociálnu poisťovňu o dávky v nezamestnanosti, nakoľko v tom čase nebolo vydané oznámenie úradu práce o zaradení do evidencie uchádzačov o zamestnanie, ktoré je súčasťou takejto žiadosti. Nezaoberal sa ani námietkou voči nerovnakému zaobchádzaniu.

4. Podľa jeho názoru v zmysle § 7 ods. 5 zákona o hmotnej núdzi nebol dôvod skúmať jeho príjem v dobe predchádzajúcej podaniu žiadosti, napriek tomu rešpektoval výzvu správneho orgánu a požadované skutočnosti dokladoval zaslaním kópie výplatného lístka za mesiac júl, čo žalovaný považoval za nedostatočné z dôvodu nepreukázania, kedy bola mzda za mesiac júl reálne vyplatená. Údaj o termíne poslednej výplaty pritom uviedol v žiadosti, čo možno považovať za jeho čestné vyhlásenie, prípustné podľa žalovaného, keď podklady pre rozhodnutie nemožno predložiť vôbec alebo len s neprímeranými ťažkosťami, ktoré v tomto prípade možno predpokladať vzhľadom k tomu, že ide o potvrdenie slovenského tlačiva od rakúskeho zamestnávateľa so sídlom vo Viedni vyžadujúce náklady na úradné preklady a cestovné, pričom potvrdenie takýchto dokumentov si nemožno nárokovať a je na vôli zamestnávateľa.

5. Krajský súd v konaní podľa § 199 S.s.p. dospel k záveru o potrebe zrušiť rozhodnutia správnych orgánov a vec im vrátiť na ďalšie konanie. Najmä vychádzal z obsahu žiadosti žalobcu zo dňa 20.8.2015 o dávku pomoci v hmotnej núdzi, ktorá podľa názoru krajského súdu obsahovala všetky náležitosti vyžadované ust. § 19 zák. č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi (z ust. § 28 ods. 1 ktorého vyplýva postup pri zabezpečovaní dokladov potrebných pre rozhodnutie o uplatnenom nároku), vrátane údajov v zmysle ods. 2 písm. c), podľa obsahu ktorého predpísanou náležitosťou podania (žiadosti) nie je potvrdenie zamestnávateľa, či rozhodnutie Sociálnej poisťovne o priznaní alebo nepriznaní dávky v nezamestnanosti, na predloženie ktorých správny orgán žalobcu vyzval výzvou zo dňa 5.11.2015.

6. Ďalej uviedol: „Odhládnuť už od skutočnosti, že sa žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia s námietkou žalobcu týkajúcou sa nesprávnosti postupu pošty pri doručovaní výzvy z pohľadu tvrdenej absencie upovedomenia adresáta o dni a hodine opakovaného pokusu o doručenie nezaoberal, keď pri konštatovaní zákonnosti postupu pri doručovaní poukazoval iba na vyjadrenie pošty zo dňa 31.12.2015, ktoré nielenže podľa označenia preverovanej zásielky nie je možné stotožniť so zásielkou dopytovanou úradom práce, ale neobsahuje ani informáciu o realizovaní upovedomenia adresáta o budúcom opakovanom doručovaní (upovedomenie adresáta je podmienkou zákonnosti postupu podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku a v súvislosti s tým aj možnosti vzniku fikcie doručenia podľa poslednej vety tohto ustanovenia), samotná skutočnosť, že žalobca výzvy na doplnenie svojho podania - predloženie dokladov v lehote 8 dní od doručenia výzvy reálne prevzal dňa 20.11.2015, o čom rozhodujúci správny

orgán zjavne mal vedomosť a napriek tomu už dňa 25.11.2015 rozhodol o zastavení konania pre nerešpektovanie tejto výzvy, svedčí o nadmiere formalizmu v postupe správneho orgánu, porušení princípu proporcionality a primárnom sledovaní iného cieľa, ako je cieľ vyplývajúci zo zákonnej úpravy pomoci v hmotnej núdzi - realizácia práva vyplývajúceho z článku 39 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky."

7. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Najmä uviedol, že o príjmových pomeroch je potrebné predložiť doklad ako aj o začatí konaní o nárokoch pri podaní žiadosti, pričom ide o doklady, ktorými žiadateľ preukazuje skutočnosti, ktoré uvádza v žiadosti, ktoré sú rozhodujúce na vznik nároku na pomoc v hmotnej núdzi a ktoré sú podstatnými náležitosťami žiadosti. V tomto smere poukázal na ustanovenie § 19 ods. 2 písm. c) v spojení s § 28 ods. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotnej núdzi. Zo spisu je preukázané, že žiadosť žalobcu neobsahovala všetky údaje ustanovené v § 19 ods. 2 písm. c) zákona o pomoci v hmotnej núdzi, a to údaj o výške príjmu za júl 2015 a uplatnení nárokov, pričom žalobca v lehote stanovenej vo výzve tieto skutočnosti nepreukázal predložením potvrdenia o príjme (jeho výšku a dátum vyplatenia) a potvrdenia Sociálnej poisťovne o uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti.

9. V prípade preukázania, že príjem za mesiac júl 2015 bol vyplatený v mesiaci august 2015, tento príjem po odpočítaní 25%, by sa považoval za príjem na účely zistenia hmotnej núdze žalobcu. Nebolo možné prihliadnuť len na vyhlásenie žalobcu, že mzda za júl 2015 mu bola vyplatená v mesiaci júl 2015. Z výplatnej pásky, ktorú žalobca predložil 27.11.2015 ako nebolo preukázané, kedy mu bola mzda reálne vyplatená.

10. Výzva bola žalobcovi doručovaná do vlastných rúk s opakovaným doručením a podľa doručky, ktorá je súčasťou spisu mal žalovaný za preukázané, že poštový doručovateľ vykonal doručovanie opakovane v dňoch 09.11.2015 a 10.11.2015 a následne bola zásielka toho istého dňa uložená na poštovom úrade. Doručka obsahovala všetky údaje, podľa ktorých mohol správny orgán uplatniť fikciu doručenia. Reagujúc na námietky žalobcu si žalovaný vyžiadal stanovisko pošty k priebehu doručovania, pričom nebol dôvod spochybňovať postup pošty pri doručovaní zásielky a vykonať ďalšie dokazovanie v tejto veci.

11. Záverom navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného nevyjadril.

13. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 203 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 491 S.s.p. zamietol.

14. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. apríla 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

15. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. NZ4/SVár/SOC/2015/66007-0016 zo dňa 25.11.2015 podľa § 30 ods. 1 písm. d) správneho poriadku zastavil konanie vo veci posúdenia nároku na pomoc v hmotnej núdzi z dôvodu, že žalobca napriek výzve s poučením o následkoch jej nerešpektovania, ktorá mu bola doručená náhradným doručením v zmysle § 24 ods. 2 správneho poriadku, v stanovenej lehote 8 dní nedoplnil svoju žiadosť o pomoc v hmotnej núdzi zo dňa 20.8.2015 potvrdením zamestnávateľa so

sídlom v Rakúsku o jeho čistom príjme za obdobie od 1.7. do 31.7.2015 s vyznačením dátumu výplaty a rozhodnutie Sociálnej poisťovne o priznaní alebo nepriznaní dávky v nezamestnanosti, resp. potvrdenie Sociálnej poisťovne o podaní žiadosti o priznanie dávky v nezamestnanosti.

16. Vychádzal z údajov uvedených na doručenke, v zmysle ktorých mal byť prvý pokus (dňa 09.11.2015) ako aj opakované doručenie doporučene do vlastných rúk (dňa 10.11.2015) výzvy zo dňa 05.11.2015 na doplnenie žiadosti neúspešné. Dňa 10.11.2015 bola zásielka s výzvou uložená na pošte, pričom prvostupňový správny orgán ju, aplikujúc ust. 24 ods. 2 správneho poriadku, považoval za doručeníu tretím dňom od jej uloženia, t.j. 13.11.2015. Za takejto situácie považoval za posledný deň lehoty na doplnenie žiadosti (zohľadňujúc dni pracovného pokoja) 23.11.2015. Žalobca osobne prevzal výzvu na pošte dňa 20.11.2015, pričom na túto reagoval podaním dňa 27.11.2015.

17. Podľa ustanovenia § 24 ods. 2 Správneho poriadku, účinného v čase doručovania prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

18. Citované ustanovenie § 24 ods. 2 Správneho poriadku zakotvuje inštitút tzv. náhradného doručenia do vlastných rúk. Predpokladom takéhoto postupu je však skutočnosť, že adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, nebol zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava a zároveň zanechanie dvoch upovedomení, z ktorých prvé upovedomenie je pokusom o ďalšie osobné doručenie a druhé upovedomenie je oznámením o uložení zásielky. Oznámenie o ďalšom osobnom doručení musí obsahovať deň a hodinu opakovaného doručenia. Obe upovedomenia sa vykonávajú vhodným spôsobom. Predpokladom však je skutočnosť, že adresát sa môže k písomnosti dostať obvyklým spôsobom. V takom prípade, pokiaľ si adresát zásielku do troch dní od jej uloženia nevyzdvihne, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, a to aj za predpokladu, že sa adresát o uložení svojej zásielky nedozvedel.

19. Vo vzťahu k inštitútu náhradného doručenia sa kasačný súd nemohol stotožniť s názorom žalovaného o potrebe jeho aplikácie v prejednávanej právnej veci. Prihliadal pritom na novšiu judikatúru najvyššieho súdu, v ktorej v záujme zachovania právnej istoty dospel k záveru, že v prípade, ak si adresát zásielku osobne prevezme na pošte v odbernej lehote, je vylúčené aplikovať inštitút náhradného doručenia, pretože takýto postup by bol v rozpore s účelom a zmyslom inštitútu náhradného doručenia, ako aj v rozpore s princípom právnej istoty.

20. Uvedený právny názor vo svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3Sžp/6/2013 zo 17. septembra 2013, sp. zn. 4Sžo/67/2014 zo 6. októbra 2015, sp. zn. 4Sžo/85/2015 z 1. marca 2016, sp. zn. 3Sžo/101/2015 z 30. marca 2016, sp. zn. 6Sžo/81/2015 z 25. januára 2017, sp. zn. 3Sžo/245/2015 z 25. apríla 2017) najvyšší súd okrem vlastných vyslovených záverov oprel aj o nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 65/2010-49 z 27. októbra 2010, v ktorom ústavný súd uviedol, že „... Využitie fikcie doručenia podľa poslednej vety citovaného ustanovenia § 24 ods. 2 správneho poriadku prichádza do úvahy iba v prípade splnenia všetkých týmto ustanovením stanovených zákonných predpokladov, t. j. preukázanie skutočnosti, že adresát zásielky určenej do vlastných rúk sa v čase jej doručovania v mieste doručovania aj skutočne zdržiaval, a teda mal aj reálnu možnosť dozvedieť sa o pokusoch poštového doručovateľa predmetnú zásielku mu doručiť (napr. stanovisko uverejnené v periodiku Zo súdnej praxe č. 4/2001), tiež preukázanie, že poštový doručovateľ dodržal postup pri doručovaní zásielky adresovanej do vlastných rúk, pretože ak napr. poštový doručovateľ po prvom neúspešnom doručovaní zásielky určenej do vlastných rúk zásielku ihneď uložil na pošte bez toho, aby sa pokúsil ju doručovať opakovane po tom, ako o tom adresáta vhodným spôsobom upovedomil, nemôže dôjsť k naplneniu zákonných podmienok na uplatnenie fikcie doručenia (napr. Výber rozhodnutí a stanovísk najvyššieho súdu 1/1971, Zborník stanovísk, správ a rozhodnutí a stanovísk najvyššieho súdu č.

52/1996). Obdobne, ak doručka zásilky určenej adresátovi do vlastných rúk, ktorá bola uložená na pošte, obsahuje iba jeden podpis poštového doručovateľa, nemá povahu verejnej listiny, pretože neobsahuje všetky predpísané náležitosti (C.H. BECK č. RNs C 155/2001). V prípade náhradného doručovania je uvedeným ustanovením konštruovaná právna fikcia, že účinky doručenia písomnosti nastanú ex lege po uplynutí stanovenej doby aj voči tomu, kto písomnosť fakticky neprevzal. Právna fikcia je právno-technický postup, pomocou ktorého sa považuje za existujúcu situácia, ktorá je zjavne v rozpore s realitou a ktorá dovoľuje, aby z nej boli vyvedené odlišné právne dôsledky než tie, ktoré by plynuli iba z konštatovania faktu. Účelom fikcie v práve je posilniť právnu istotu. Právna fikcia, ako nástroj odmietnutia reality právom, je nástrojom výnimočným, striktne určeným pre naplnenie tohto jedného z hlavných ústavných postulátov právneho poriadku v podmienkach právneho štátu. Aby mohla právna fikcia svoj účel naplniť (dosiahnutie právnej istoty), musí rešpektovať všetky náležitosti, ktoré s ňou zákon spája. Ak nie sú všetky právne náležitosti splnené, súd nie je oprávnený naplnenie fikcie konštatovať. V zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy možno štátnu moc uplatňovať len v prípadoch a stanovených medziach spôsobom, ktorý ustanoví zákon (m.m. I. ÚS 119/07)."

21. Ďalej kasačný súd poukazuje aj na zmenu legislatívnej úpravy, keď fikcia doručenia nastávajúca tretím dňom uloženia zásilky na pošte bola nahradená úpravou, keď písomnosť sa považuje za doručeníu až dňom vrátenia nedoručenej zásilky správnemu orgánu (ak si adresát nevyzdvihne písomnosť počas jej uloženia na pošte). Nová právna úprava (účinná od 1. júla 2017) teda zohľadňuje skutočný deň prevzatia písomnosti v priebehu celej úložnej lehoty. V zmysle dôvodovej správy k novele ustanovenia § 24 správneho poriadku, zákonodarcu k tejto zmene viedla najmä skutočnosť, že právna úprava fikcie doručenia do vlastných rúk (účinná do 30. júna 2017) je voči občanom Slovenskej republiky - ako adresátom písomností správnych orgánov - nespravodlivá.

22. S poukazom na vyššie uvedený ustálený právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého k aplikácii ustanovení náhradného doručenia môže dôjsť iba v prípade, že nedošlo k reálnemu doručeniu, považuje najvyšší súd právny názor vyslovený krajským súdom o nadmiere formalizmu v postupe správneho orgánu za ústavne konformný a kasačnú sťažnosť žalovaného za nedôvodnú.

23. Je nepochybné, že v priebehu odbernej lehoty, si žalobca dňa 20.11.2015 zásilku s výzvou na odstránenie nedostatkov žiadosti na pošte reálne prevzal. „V danom prípade doručenie, a to náhradné doručenie a aj reálne doručenie, preukazuje jedna a tá istá doručka. Z doručky je zrejmé, že došlo ku konkurencii spôsobov doručovania zásilky tým, že v priebehu odbernej lehoty si adresát zásilku reálne prevzal. Pokiaľ doručka, z ktorej správny orgán vychádza, preukazuje súčasne reálne doručenie, správny orgán už skutočnosti týkajúce sa náhradného doručenia neskúma. Náhradné doručenie je iba subsidiárnym prostriedkom doručovania písomností, jeho okolnosti musia byť vždy riadne preukázané, spravidla vyžaduje ďalšie dokazovanie. Uprednostnenie náhradného doručenia na základe toho istého dôkazného prostriedku nemožno považovať za ústavne konformné podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky." (z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžp/6/2013 zo 17. septembra 2013).

24. S poukazom na uvedené kasačný súd dospel k záveru, že lehota na doplnenie žiadosti začala žalobcovi plynúť dňom 21.11.2015 a (vzhľadom na pripadnutie posledného dňa na deň pracovného pokoja) uplynula dňa 30.11.2015. Pred týmto termínom preto neboli splnené podmienky pre zastavenie konania podľa § 30 ods. 1 písm. d) správneho poriadku.

25. Vzhľadom na to, že žalobca v uvedenej lehote na výzvu správneho orgánu reagoval podaním z 27.11.2015 bolo potrebné, aby sa správny orgán sa zaoberať relevanciou jeho obsahu pre samotné meritórne rozhodnutie. Nakoľko však danom prípade správny orgán konanie vo veci posúdenia nároku na pomoc v hmotnej núdzi procesným rozhodnutím zastavil a teda nedošlo k posúdeniu žalobcovej žiadosti v merite veci a rozhodnutiu o nej, úvahy krajského súdu o nedôvodnosti samotnej výzvy na doplnenie žiadosti, ktoré za daných okolností presahovali predmet súdneho prieskumu v predmetnej veci treba považovať za neprislúchajúce správnemu súdu v tomto štádiu konania o nároku žalobcu a teda predčasné, čo bolo dôvodom prečo sa nimi kasačný súd bližšie nezaoberal. V ďalšom konaní

prvostupňový správny orgán viazaný povinnosťou vyplývajúcou z ust. § 32 ods. 1 správneho poriadku - zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie - posúdi nárok žalobcu na pomoc v hmotnej núdzi, pričom starostlivo zváži prípadnú potrebu doplnenia žiadosti o ďalšie podklady a svoj postup v potrebnej miere odôvodní v následnom rozhodnutí.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol.

27. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že žalobcovi ich náhradu voči žalovanému (sťažovateľovi) priznal z dôvodu jeho úspechu v kasačnom konaní (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku). V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.